

OTHERWORLD

JÁTSSZ AZ ÉLETEDÉRT!

JASON SEGEL

A NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐI

KIRSTEN MILLER

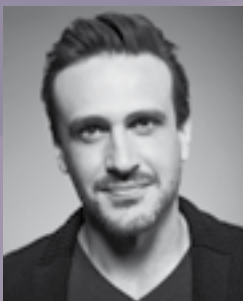
Dream
válogatás

Atizennyolc éves Simon igazi megszállottja minden videójátéknak. Legújabb kedvence a Másvilág, egy igen csak élethűre sikerült virtuális valóság, ahol nincsenek szabályok. A fiú egyre több időt tölt a játékban, ám eközben Kat, aki régóta tetszik neki, egyre távolabb kerül tőle.

Egy nap a lányt baleset éri, és súlyos állapotba kerül: szellemileg teljesen ép, teste viszont mozdulatlan, így börtönként tartja fogva elméjét. Egy titokzatos cég emberei meggyőzik Kat szüleit, hogy lányuk vegyen részt egy tesztprogramban, melynek segítségével a virtuális valóságban teljes életet élhet.

Hamarosan kiderül, hogy Simon a Másvilágon keresztül képes kapcsolatba lépni a kísérletben részt vevőkkel, így a lány keresésére indul. De nagyon gyorsan rá kell döbbednie, hogy magától egyikük sem tud kilépni a programból. Ahhoz, hogy megszakítsa a játékot, a virtuális világban belül kell megtalálnia a kijáratot. És miközben Katet keresi, hogy együtt kijussanak, olyan titkok tárulnak fel előtte, amelyekben már az emberiség sorsa is múlhat. Vajon Simon képes lesz kiszabadítani szerelmét? És mit tehet, hogy megállítsa a katasztrófát?

© MICHAEL MULLER

© STEWART SIMONS

Jason Segel

Színész és író. Az ő nevéhez fűződik a Lepattintva című film és a Disney-nél leforgatott Muppets forgatókönyve is. Továbbá játszott a következő filmekben, sorozatokban: A turné vége; Így jártam anyátokkal; Spancserek; Jeff, aki otthon lakik; Különcök és stréberek; Ötéves jegyesség; Felkoppintva.

Kirsten Miller

Több könyvet megírt már, mégis ezeket tartja magáról a legeslegfontosabbnak: vízöntő a csillagjegye, a kedvenc étele a karfiol, szereti Dolly Partont és David Attenborough-t. És szerinte New York a legklasszabb hely a földön.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.instagram.com/jasonsegel

www.kirstenmillerbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„A szerzők által lefestett rémisztő jövő nincs is olyan távol tőlünk. A könyv olyan kérdést feszeget, amely mindannyiunkat érint: ha a technika az összes vágyunkat képes teljesíteni, vajon mennyit vagyunk hajlandóak fizetni ezért.”

Barnes & Noble

„A remek szerzőpáros, Jason Segel és Kirsten Miller egész végig fenntartja a feszültséget a regény intrikákkal tűzdelt és lenyűgöző világában.”

Goodreads

„A Másvilág nem ereszti azt, akit egyszer foglyul ejtett. Itt nem lehet újrakezdeni a játékot. Épp olyan, mint maga a könyv.”

School Library Journal

„Fantasztikus utazás az első pillanattól az utolsóig. Hatása azután is megmarad, hogy leteszed a könyvet.”

Publishers Weekly

„A The New York Times bestsellerszerzői egy olyan világot képzelnek el, amelyben testünket hátrahagyva átléphetünk egy másikba, ahol állítólag minden vágyunk teljesül. Egy sodró ütemű trilógia első kötetét tartja kezében az olvasó.”

Amazon

*Dream
válogatás*

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

OTHERWORLD

JÁTSSZ AZ ÉLETEDÉRT!

— részlet —

MÁSVILÁG

Vannak a neten srácok, akik szerint a Másvilág maga volt a mennyország. A mai napig öregesen felemlegetik egymás között a játék tomboló viharait, vérszomjas szörnyetegeit és vérfürdőit. Kérdezz meg bármely huszonéves játékost, előbb-utóbb azt hallod tőle: „Túl fiatal vagy, hogy megértsd. Sosem láttad a Másvilágot.”

Jó, ha tudod azonban, ezek a húgyagyúak többnyire maguk sem tapasztalták meg, milyen az eredeti. A Másvilág népszerűsége csúcspontján is mindössze maroknyi előfizetőt mondhatott magáénak. Csak évekkel azután vált ismertté rajongói körökben, miután a kiadója beszüntette a forgalmazását. Akkor már minden idők legpengébb játékeként tartották számon.

Akkoriban hülyeségnek gondoltam, de ma már másként látom.

Egy huszonéves programozó milliárdos, Milo Yolkin élesztette fel halottaiból.

Virágzó cége piacra dobta a Másvilág 2.0-ás verzióját. Kétezer játékost ért az a szerencse, hogy letesztelhette. Valahogyan én is közéjük kerültem. Az eredeti játékosok, velem

az élen, mind lököttek voltak. Nem úgy a mostaniak. Nem sok közös van bennünk, azon túl, hogy mindenkinek mélyen a zsebébe kell nyúlnia. Maga az applikáció ingyenes, neked csak a drága új készüléket kell megvásárolnod, amit a játékhoz adnak. Mindössze pár ezer készült, és minden darab több mint két lepedőbe kerül.

Gőzöm sincsen, hogyan nézett ki monitoron a régi Másvilág, amikor kihozták egy évtizede. Elismerem azonban, hogy amikor letöltöttem az új applikációt, és feltettem az új készülékre, nem számítottam rá, hogy ilyen király lesz a grafika. Tudom, hogy minden az effekteken múlik, a szemem azonban elhiszi, hogy az egész cucc színtiszta valóság. Műanyag téglát kötözök a képre, teleizzadom a VR-kesztyűmet, és inkább meghalnék, semhogy ebben a csukában lássanak. A való világba visszatérve újfent eltompulok, süket és vak leszek. Eddig több mint tizenhét órát tartózkodtam a Másvilágban, és nincs az az isten, akinek a kedvéért otthagynám.

Mondanom sem kell, persze, hogy ez a világ abban a pillanatban az életemre tört, ahogy betettem oda a lábam. Eszemment dolgokkal találkoztam. Volt ott minden: lavina, villámcsapás, futóhomok meg valami mutáns jegesmedve, amit egy szál törrel és a pusztá két kezemmel ejtettem el, majd daraboltam fel. Ahhoz foghatót azonban, amit mostanában tapasztaltam, nem pipáltam még.

Kikövezett ösvény végére érek, amely egy gleccserből kivájt barlangban folytatódik. Kezemmel végigsimítom a jégfalat. Érezni érzem, ujjaim azonban se nem igazolják, se nem cáfolják, hogy valóban olyan sima és hideg a felszíne, mint amilyennek látszik. Nem kellett volna garaszkodnom a kesztyűvel, de a jobbfajták annyiba kerülnek, hogy kimerítenék a hitelkeretemet. Ha tudom, hogy ennyi minden mú-

lik rajta, tuti, hogy valahogy beszereztem volna egyet. Csak-hogy semmi sem készíthetett fel a Másvilágra, nincs hozzá fogható.

Felnézve ugyanolyan napot látok az égen, mint máskor is. Fénye visszatükröződik a gleccser jegéről, amely úgy szikrázik, mint egy varázslatos ékkő. Valahol a mélyén víz csorog. Hátam mögül hangos csattanást hallok – végigvisszhangzik a falakon. Villámgyorsan megfordulok. Hányás bugyog fel a nyelőcsövemen, égeti, ahogy visszanyelem. Ezek nem igazán tudták kiküszöbölni a váltással járó testi megpróbáltatásokat, állapítom meg. Behunyom a szemem, nyelek egyet, és megvárom, amíg a szédülés elmúlik.

Aztán veszek egy mély lélegzetet, és kinyitom a szemem. Amerre ellátok, az a néptelen jégmező terül el, amelyen az imént átkeltem. Valahol a távolban ott lehet Imra városa, ahol az utam elkezdődött. A jelek szerint valamennyi másvilági kalandozás ott veszi kezdetét. Az ember megtervezi az avatárját, aztán átsétál egy ajtón, és egyből Imra kapui előtt találja magát. Az alatt a negyedóra alatt, amelyet ott töltöttem, avatárok hosszú sora vonult el előttem.

Gondolom, mostanra mindenki visszaért. Azt hallani, hogy az eredeti Másvilág tök menő, de szerintem Imrához semmi sem fogható. A város egyfajta virtuális Szodoma; inkább *Grand Theft Auto*, mint *Dóra, a felfedező*. Kísértésbe essem, hogy körülnézzek a városban – vélhetőleg a fejlesztők is ezt várják tőlünk –, végül inkább elindulok az ellenkező irányba; el a várostól, ki a nyers természetbe. Leereszkedem egy hegyoldalra, majd átkelek a jégmezőn. Amúgy azt valom, ha esélyed van, hogy kipróbáld a világ legszuperebb túlélő sandboxát, ne zavarjon az a néhány anatómiailag korrekt nem játékos karakter, akik csak akadálnak jók.

Most pedig itt állok a jégbarlang előtt, kint ezerrel füttyül a szél, de sajna nem érzek mást, mint a belső levegő jeges hidegét. Ha mély lélegzetet veszek, még a Febreze szagát is szimatolni vélem; a bejárónónk használ ilyet. Szemem hóvakságtól ég, a lábujjam totál ledermedt. Mielőtt belépnék a gleccserbe, még utoljára megfordulok, és végighordozom tekintetem a fagyba dermedt, fehér vidéken. Életnek semmi jele, noha tudom, hogy nem vagyok egyedül. Valaki végig követett. Kat soha nem fedezte magát, őt viszont sehol sem látom. De nem kell megjelennie ahhoz, hogy biztos legyek benne, ő is a Másvilágban van valahol. Érzem a jelenlétét, nem is tudom letörölni arcomról a széles, elégedett vigyort.

A való világban hónapok óta nem áll szóba velem, holott mennyit pitiztem ezért. A Másvilág az utolsó dobásom. Pénteken hagytam a szekrényében egy VR-készletet, néhány sor kíséretében, hogy ma délben jelentkezzen be ő is. Úgy számítottam, nem tud majd ellenállni Milo Yolkin új csodaországának. Meglep ezért, hogy nem találom Imrán kívül. Mégsem hagy el a remény, hogy megtérül kis befektetésem. Pár lepedőt igazán megérne anyám pénzéből, ha élvezhetném Kat társaságát.

Belépek a barlangba, és megállok. Ekkor kiválik a sötétből egy alak. Valaki vagy valami őrzi a bejáratot. Döfésre emelem a törömet. Ha minden művi is körülöttem, szívdobogásom hangja valóságos. Ahogy szemem hozzászokik a félhomályhoz, sovány pasast pillantok meg modernnek látszó öltönyben. Bő két fejjel magasabb nálam, feje köré beduin kendőt kötött. Az arc keskeny szabadon maradt csíkja ébenfekete. Egyik kezében göcsörtös husángot tart. Nyaka körül amulett

csüng, közepén áttetsző ékkővel. Mivel nem mozdul, kedvem támad elvenni a botját, de kemény a marka. Csak akkor jövök rá, hogy egy szobrot próbálok kifosztani, amikor az amulettért nyúlok. Megkocogtatom a mellkasát, kongó hangot ad. Minden jel szerint agyagból gyúrták.

Az agyagember jelenlétét biztató jelnek veszem, arról tájékoztatom, hogy jó úton járok. Nyitott világú játék vagy sem, a fejlesztők nyilván nem ok nélkül helyeztek ide egy szobrot. Valami érdekesnek kell lennie ennek az útvonalnak a végén. Az a gyanúm, hogy amint rátalálok, a szobor is életre kel. Akkor majd kiderül, mihez kezdhetek a botjával. De minek paráznom emiatt, amikor a kavicsok roppanását is hallgathatom csizmába bújtatott lábam alatt. Vagy elnézhetem, amint sörbetkéék jégcsapokat sodor magával az ösvény mellett futó patak. Már maga a környezet megéri a hat lepedő minden egyes pennyjét, amellyel megterheltem anyám hitelkártyáját.

Mélyebben hatolok a gleccserbe. Időnként hátrapislogok, nem jön-e mögöttem Kat. Milyen szép is lenne kettesben maradni vele egy jégkék barlangban, amelynek a bejáratát óriási agyagember őrzi. Több mint egy éve nem voltunk kettesben. Annyira lefoglal ez a gondolat, hogy a sarkon befordulva csaknem összetévesztem az emberemet egy sziklával.

Gránitból kivésott trónuson ül. A teste köre hajazó anyagból készült, a fejét bazi nagy szarvak ékesítik. Tényleg ember formájú, noha nagyobb méretben. Bárki legyen is, nem érzi a szükségét, hogy eltakarja a meztelenségét. Hőt sugároz maga körül, az olvadt jég tócsába gyűlik a lábánál. Tiszta a vize, a mélységét azonban nem tudom megbecsülni a várároknak. A terem ellenkező oldaláról nyíló magas fémajtó nem igazán illik ide. Furdal a kíváncsiság, mi lehet mögötte,

de világos, mint a nap, hogy előbb túl kell jutnom ezen a dromedáron.

Ahogy közelebb kerülök hozzá, felemeli a fejét. Nem tudom megállapítani, lát-e, mert nincs arca, mindamellett az az érzésem, hogy nem veti fel a boldogság. Olvastam róla a neten, hogy a Másvilágot Elementáloknak nevezett félisteknek kormányozzák. Ez itt szintén közjük tartozhat. Úgy nézem, nem barátkozó természet. Némelyik segítőkész, de sok a rosszindulatú.

– Nem vártam látogatókat – harsan fel a teremtmény hangja a fejhallgatóban, akkora hangerővel, hogy lejjebb kell vennem.

A Másvilág új forgalmazója hónapokon át dicsekedett a mesterséges intelligencia friss eresztéséről. Van azonban valami, ami miatt úgy saccolom, hogy ez az alak nem tartozik a játékhoz. Ha pedig nem Elementál, és nem is beépített karakter, akkor nem csak én kalandozom itt. Bárki legyen is, ijesztő avatárt gondolt ki magának.

– Meghiszem azt – mondom a mikrofonba. – Látom, elfelejtettél felöltözni. Tudod, egy ilyen hozzád hasonló csődörtök népszerű lenne Imrában. Úgy hallom, vég nélküli orgia folyik ott. Mit keresel itt, amikor a városban van a pörgés?

– Ugyanezt kérdezhetném én is tőled – feleli.

– Na, ja. Allergiás vagyok a tivornyákra, a mangóra és a hosszú szőrű macskákra.

– Hogy oda ne rohanjak – méri végig az avatáromat. – Bárki lehettél volna, te mégis így választottál. Mi vagy te... földműves? – Csalódottnak tűnik. – A képzelethiány iszonyú hátrány.

Lepillantok piszkosbarna köntösömrre, amely a legjobb minőségű kiber zsákvászonból készült. Valahányszor tehetem, hasonlóba öltözöm.

– Mi a bajod vele? – kérdem. – Nincs jobb az egyszerűségnél. Ismered a mondást: minél csicsásabb az avatár, annál kisebb a... – Feláll, ami belém fojtja a szót. A lába között nincs semmi, csak egy sima dudor. Azokhoz az akciófigurákhoz hasonlít, amelyeket olyan nagy kedvvel kínoztam kőlyökkoromban. – Tudod-e, hogy valami hiányzik odalent? – mutatok a hímtagja helyére. – Tök jó lehetőségeket kínálnak a beállításnál. Megérné újrakezdened.

– Méltányolom az aggodalmad, de megvan minden, amire szükségem van – feleli, és megindul felém. – A jégmező nem látogatónak való. Attól tartok, itt kell hagynod, és visszamenned Imrába.

– Majd épp te leszel az, aki eldöntöd! – bukik ki a számon. Gyakrabban fordul ez elő velem a kelleténél. A nyelvem gyorsabban jár az agyamnál.

– De még mennyire, hogy én! – jelenti ki. – Ha nem tudnád, a Másvilág tizennyolc éven felülieknek való. Hazudtál a regisztrációkor?

Nem hazudtam. Különböben pedig mi köze hozzá.

– Ne tépd fölöslegesen a szádat! Bunyózzunk inkább! Tizenhét órája vesződöm itt. Az majd elálmosít.

Az avatár elém lép, és fölém tornyosul. Lenyűgözőek a részletek. Látom, hogyan lüktetnek az erek a mellkasán, és noha tizennyolc éves heteró vagyok, megakad a szemem a mellbimbóin, amelyek valóságos mesterművek.

– Azt hiszed, a Másvilág ugyanolyan játék, mint azok, amiket ismersz. Biztosíthatlak, hogy nem így van. Te törtél rám, és nem vagy szívesen látott vendég. – A csávóban forr

a méreg. Egészen belevörösödik. Végre látom az arcvonásait. Majdnem eldobom magam ijedtemben. Totál nem baráti fizimiska.

De nem futok el, hanem tört rántok.

– Akkor rúgj ki!

Mielőtt kettőt szólhatnék, három lángoló nyíl süvölt el a vállam mellett. Nem találják el ezt a szörny avatárt, fölötte fúródna a boltozatos jégmennyezetbe. A következő másodpercben robbanás rázkódtatja meg a barlangot. A falba fogódzva nézem az aláhulló jeget, amely maga alá temeti a szörnyet. Megfordulva karcsú alakkal találom szembe magam. Csajszi. Szerkója csillogón tapad idomaira. Alig látom a kinti fénytől, mert még a barlang szájában áll. Az arca azonban összetéveszthetetlen.

– Szándékosan provokáltad a srácot, Simon! – fedd meg Kat. Legalábbis a hang az övé, amitől menten felforr a vérem. – Csak nem képzelted, hogy győzhetsz a nyamvadt kis töröddel?

– Nem, nem képzeltem. Rád vártam, hogy majd jössz és megmentesz. Kíváncsi voltam a szerkódra. Király!

– Menjünk, tökfej! – adja ki a parancsot. Soha nem csípte a bókokat. – Mindjárt ideér ez az izé.

Hátrapillantok. Az avatár mögött egyelőre csukva a titokzatos ajtó, de semmi okunk maradni. Kat el is indul vissza a barlang bejárata felé. Futva utolérem. Csak miután kiérünk a jégmezőre, veszem észre, hogy valami megváltozott.

– Az agyagember elment – nyugtázom.

– Miféle agyagember? – kérdi Kat.

– Nem érdekes. – Valóban ezeregy minden érdekesebb. – Figyu! – Alig ejtem ki ezt a szót, morajlani kezd lábunk alatt a jég. Perceken belül az egész világ rázkódik körülöttünk.

– Ne most, Simon! – mondja.

– Kat! – Megragadom a kezét, és magamhoz húzom.

Nincs hová menekelnünk. Láva tör a magasba a jég alól, és záporoz ránk. A vacak VR-kesztyűm és a csizmám hirtelen olyan forró, hogy lerántom őket magamról, és a szobám padlójára hajítom. A VR-szemüveget viszont nem vetem le, annyival tovább látom Katet. De nem látok mást, mint pattogó szikrákat.

A VALÓSÁG

Vasárnap van, senki se zavar, ezért délig alszom. Kissé kótyagosan ébredek fel ízléses tölgyfa bútorokkal berendezett szobámban. Félrehajtom a kockás takarót, amellyel eddig állig beburkolóztam. Nyomban a Másvilág készülékéért nyúlok, hogy ismét beszabaduljak a játékba, el innen, New Jersey-ből. Nincs kocsim, de ennek hála ez már nem is fontos. Aztán eszembe jut, hogy van már tervem mára.

Felkelek, és beletúrok egy régi dobozba a gardrób hátuljában. Előkotrom az általános iskolás fürdőgatyám. Leveszem a bokszerelem, felveszem helyette, és a hálóm ajtaját kinyitva végiglejtek a folyosón. A nappali tükreben megnézem magam, nem lóg-e ki a szerszámom. A fecske épphogy eltakarja. Épphogy megúszhatnék vele egy lesittelést. Jól nézek ki, mondhatom, nézek szembe a tükörképemmel. Tejfehér bőr, fekete haj meg annyi kosz, amennyit három nap alatt szerez be az ember. Akcióra készen állok. Előtte azonban megcsodálom az orromat.

Nagyapámat ugyanilyen óriási szaglószerivel áldotta meg a teremtő. Legalábbis legendákat regéltek róla; ezt olvastam. Ha kétszáz évvel korábban él, talán dalba is foglalják. Mivel

azonban az ő fiatalsága a hatvanas évekre esett, becenevet kapott helyette: Kiskának szólították. Annak, aki nem tudná, a kiska vaskos, virslihez hasonló kóser kolbász. Elég randa, teszem hozzá. Faszra és fekáliára egyformán emlékeztet, az illető érettségi fokának függvényében. Dacára ennek a nők bolondultak a nagyapáért. Úgy tudom, valószínűleg ez is vitte a sírba.

Magam soha nem láttam a szóban forgó orrot. Valójában nem is tudnék róla, ha nem bukkantam volna egy könyvre a brockenhursti könyvtárban. *Carroll Gardens gengszterei* volt a címe. Anyám Brooklynban ebben a részében nőtt fel. Ő azonban csak friss cannolókra, azaz töltött tésztafélékre, hátsó udvari kerti partikra és elegáns barmicvókra emlékezett leánykorából. Képzeld el, mennyire meglepődtem, amikor a könyvet lapozgatva Kiska képmásával szembesültem. Fogalmam sem volt, ki valójában a nagyapám. Tizenhárom éves voltam ekkor, és nem tudtam, mi a nagyapám neve, csak azt, hogy a megszólalásig hasonlítunk egymásra.

Álljunk meg itt egy szóra. Úgy éreztem magam, mint Aliz, amikor beleesett a nyúl odvába. Az aljára érve egyszeriben minden értelmet nyert. Egész életemben gyanítottam, hogy kulcsfontosságú dolgokat hallgatnak el előlem. Évekig abban a hiszemben éltem, hogy nem lehetek a szüleim vér szerinti gyereke. A szívem mélyén tudtam, hogy az egyik bejárónő adott életet nekem a seprűnyelek közt a kamrában, mire az én gyönyörű, szép és kicsiny orrú anyám magához fogadott. Valahányszor egy takarítónő rám mosolygott, vér szerinti anyámat sejtettem benne.

Ez azonban maga volt a bizonyosság. Egy soha nem hallott gengszter képmásával felfegyverkezve az igazság nyomába eredtem. Egy részét meg is találtam a padlásra száműzött

dobozban, amely négy brooklyni gimis évkönyvet rejtett. Átlapoztam az egyiket... és ott állt előttem Irene Diamond. Először rá sem ismertem. Gimis éveiben nem emlékeztetett későbbi önmagára. Eszembe nem jutott volna, hogy ez a csaj az anyám, ha nem kiska orr éktelenkedik az arca közepén. Irene Diamond képét ugyanolyan átkozott orr csúfította el, mint amilyen naponta elkiserít engem is a tükörbe nézve. Kíváncsi lettem volna, mennyit gombolt le az apjáról, hogy átszabassa.

Kiskoromban anyámnak szokása volt, hogy figyelt engem, amikor azt hitte, nem veszem észre. Mikor rajtakaptam, mosolyogni próbált, de biztosra vettem, hogy elszörnyed a látványtól. Mindez kiborított. Mostanában már csak elcsodálkozom a sors tréfáján: anyám egész életében gyűlölte az orrát, amely most egyetlen fia képén jelent meg újra.

Megrendültem ugyan az évkönyvektől, de nem törtem össze. És soha nem szóltam a szüleimnek a felfedezésemről. Már akkor is tudtam, hogy az információ hatalom. Tudtam, hogy anyám okkal rejti el igaz valóját. Semminek nem örültem volna jobban, mint ha közhírré kiálthatom ki az igazságot. Aztán mégis meggondoltam magam. Anyám titka jól jöhet még nekem egy napon. Ezért az elkövetkező két évben, egészen mostanáig hallgattam róla.

Most pedig imádom az orromat nézegetni. Tényleg jól is néz ki a nappali ablakain beáradó délutáni napsütésben. Előttem az óriási tükör annak a párja, melyet anyám még Párizsban vásárolt a nászútján. Legalábbis ezt szokta mesélni a vacsoravendégeknek. Nem tudom, hol szerezte be a tükörket, de láttam fényképeket orlandói mézesheteiről. Hátam mögött olyan fényűző a nappali, hogy akár Marie Antoinette is végiglejtethetne rajta. Ábrázatomon a kiska ellenben arra int, hogy

megértsem, nem tartozom ezek közé az emberek közé. Egy tompa agyú gengszter unokája vagyok, akinek a Gallo maffiózó család eltörte az ujjait, és földi maradványai nagy valószínűséggel a Gowanus-csatorna mélyén nyugszanak.

– Óóó! – sikít fel mögöttem egy női hang, majd szapora léptek távoznak a nappaliból. Egy új bejárónő lehet. A régi-eket mind figyelmeztették a jelenlétemre. Gőzöm sincs, mit mondhattak nekik, de kétlem, hogy bejárnának egy százkilencven centi magas égimeszelőtől, aki mindössze óriási orral és zéró izomzattal van eleresztve, és általános iskolás fecskéjében áll a nappali közepén.

– Bocs – kiáltom oda. Nem számítottam idegenekre a lakásban, noha ritkán elhagyatott. Ennek ellenére órákig bolyonghat benne az ember, hogy egy teremtett lélekkel találkozna. Féltre ne érts, rendszerint felöltözve teszem. A mai nap azonban különleges. Reszkessenek a szomszédaim!

Még mindig csípős odakint az idő, amikor elhagyom a házat. Az utca túloldalán a szembe szomszéd rózsabokrai virítanak. A múlt héten nyíltak ki. Ezért is vagyok itt, közel pucéran egy hűvös délután. A rózsák fuksziaszínűek. Anyám közönségesnek mondaná ezt a színt. Amint tele lett velük az utca, anyám a lakástulajdonosok egyesületéhez fordult az eltávolításukért. Mivel ő az egyesület elnöke – melleleg pedig könyörtelen ügyész –, az ő petícióit mindig elfogadják. Ez meg hogy lehet? Ilyen az amerikai álom a zord valóságban. Irene Diamond kistílű maffiózó lánygyermekéként kezdte az életét, de lám, mostanra már a természetnek is ő parancsol.

A szembe szomszéd még új itt. Az elmúlt ősszel költözött ide a pereputtyáival Szingapúrból, és egy helyi üzemben dol-

gozik. Anyámmal ellentétben nem éveken át építgette ebédlőasztalnál az ismeretségi körét, nem is rendelkezik, úgymond, kapcsolati tőkével. Velem barátságosak ezek az emberek, én azonban olyasmire készülök, amire tényleg lehet majd panaszkodni. Hadd forrasszák drágalátos anyukám ajkára a szót a legközelebbi háztulajdonosi összeröffenésen.

Elvonszolok egy nyugágyat a medence mellől a házunk mögött. Lábai sáros nyomot hagynak az érintetlen fűvön, amíg az előkertbe érek vele. Ideállítom: pont szembe a szomszéd nappalijának ablakaival, nem messze az utcától. Megizzadtam, verejtékcseppek gyöngyöznek a bőrömön, ahogy elhasalok a nyugágyon. Felhúzom farpofáimon a fecskét, és igyekszem művészi pózba vágni magam. Nem alacsonyodunk le, elvégre az úr a pokolban is úr.

Behunyom a szemem. A nap jólesően melengeti bőröm, amíg befut az első autó. Vezetője a postaládánk előtt fékez le.

– Hé, te zakkant! – kiáltja egy lányhang. Ismerős a suliból. – Mi a fenét művelsz?

– Mégis mit gondolsz? – szólok vissza. – Napozom.

– Vegyél föl valamit, perverz alak! – hangzik fel egy másik kiáltás.

– Senki nem kíváncsi a fanszörzetedre, Simon – véli egy harmadik hang. Résnyire nyitom a szemem. Három gimis lány sasol egy kocsiból. Egyikük épp tárcsáz valakit a mobilján. Hamarosan a barátaik is befutnak.

Farpofámon a kelleténél kevesebb szőr nőtt. A jelek szerint mégis sokan kíváncsiak rá, mert a következő fél órában örült káosz támad az utcánkban.

Oda se bagózom a túlkölésekre és női sivításra. Kimerített ez a kalandozás a jégmezőkön át, aztán a robbanás, ami riptyára tört szét. Kábé öt órát aludtam, de többre lenne szükségem.

gem, mert este vissza akarok menni a játékba. Épp elnyom az álmom, amikor meghallom, hogy behúz egy autót a kocsifelhajtóra. Pár perc múlva valaki betakar egy blézerrel.

– Kelj fel, és menj be! – adja ki anyám az ukázt.

Kinyitom a szemem. Ő hajol fölém, totál bepapulva.

– A szomszédunk azzal fenyeget, hogy kihívja a rendőrséget – sziszegi.

– Szia, anyu! – köszöntöm ásítózva. – Elragadóan nézel ki ma délután.

És ez igaz is. Fekete haját bonyolult fonatba tűzte, a selyemruháját a kék kifinomult árnyalatában viseli. Rúzsos ajkát most mérgesen összeszorítja tökéletes orra alatt.

– Gyerünk, Simon! Különben lesittelnek.

Sóhajtozva felállok, a derekam köré tekerem anyám blézerét.

– Nem túlzod el a dolgot? Ha békén hagyod a szomszéd rózsáit, tuti, hogy ő is elfeledkezik erről a balszerencsés incidensről.

– Nem a szomszéd miatt kell aggódnod, fiam! – mondja.

– Most hívott a könyvelőm. Azt kérdi, hogy a hatezer dolláros terhelés az AmExemen, videojáték címen üzleti kiadás-e. Elloptad a hitelkártyámat, Simon! Még egy szót szólj, és felhívom a felügyelőtisztedet.

Ez váratlanul ér. Új könyvelő lehet, a régi sosem balhézott.

Teljesen felöltözve ülök a nappali kanapéján, mikor apu hazaér. A húsvéti tojások színeit viseli magán, a kezében golfütőt tart. A jelek szerint a golfozásban zavartam meg. Átmegy a nappalin, közben azonban rám se hederít. Néhány perc múlva azonban megint megjelenik; hozza az új VR-szemüve-

gemet, -kesztyűmet és -csizmámat. Mindezt egy kupacba szórja a padlóra.

Megijedek a hangos koppanástól.

– Ugyan, apu! – nyögök föl. – Tudod, milyen nehéz volt megszerezni ezt a cuccot? Ezekből mindössze pár száz készült. Ez itt nemsokára egy vagyonba kerül majd.

– Ez a kupac szemét került hatezer-háromszázötvenhat dollárba? – kérdi.

Nem egészen, mivel két készletet vásároltam, és csak az egyiket tartottam meg magamnak.

– Nem is szemét, hanem a legújabb virtuálisvalóság-eszköztára – mondom. – Még a várólistára is feliratkoztam a fejhallgatóért...

– Ahá, akkor tehát videojáték – mondja apám. Aki nem ismeri, nem sejtene, hogy majd szétveti a düh. Én azonban tizennyolc évet töltöttem Grand Eatonnal, és felismerem a vészjeleket. Nagy a baj.

– Forradalmi újítás...

– Elég legyen ebből! – Feje fölé emeli a golfütőt, és lesújt a felszerelésemre. Vagy három tucatszor megismétli a mozdulatot, amíg céklavörös nem lesz, és alig kap levegőt.

Ami azt illeti, én is fulladozom a dühtől. Utolsó esélyem is romba dőlt, hogy viszontlássam Katet.

– Nem hiszem el, hogy...

– Tizennyolc éves lettél! – szakít félbe. Úgy tartja a golfütőt, mintha baseballt játszana. Hangos zihálása félelmet ébreszt bennem, nehogy nekem összeessen vele.

– Még egy ilyen eset, és anyád meg én nem tudunk többé melléd állni. A helyedben, Simon, sokkal több időt töltenék a való világban.

LÁNY AZ ERDŐBEN

Elszámítottam magam, ez nyilvánvaló. Azt hittem, nem veszik észre azt a stiklit a hitelkártyával. Nem vettem számításba anyám új buzgómócsing könyvelőjét. Ennek ellenére sem értem azonban, mire ez a nagy felhajtás. A fejem rá, hogy anyám minimum hat lepedőt költ botoxra. Jól meggondolva az apám talán ennél is többet. Kezd úgy kinézni, mint Madame Tussauds panoptikumának lakója; önmaga viaszmasa. Meglehet, rátetováltatta a fenekére: nyílt láng használata tilos.

A szüleim nem maradtak a fedélzeten, miután megleckéztek. Sürgős golfoznivalójuk akadt, a frittatára is megéheztek, és luxus bőrcikketeket is halaszthatatlanul be kellett szerezniük. Újra egyedül vagyok tehát. Leülök a medence szélére, és a lábamat a vízbe lógatom. A VR-szerelésem nélkül be kell érnem a szépséges brockenhursti valósággal. Házunk francia kastélyokat majmol, városom pedig valami csicsás angol településtől kölcsönözte a nevét. Kertünk füve olyan árnyalatú, amilyen nem fordul elő a természetben. A Hot Pocketes zacskós kolbásza meg olyan, mintha műanyagból lenne.

Megérintheted és megszagolhatod Brockenhurstöt, csak éppen nem sok köze van a valósághoz.

Az erdő hátsó kertünk végében kezdődik. Gyerekkoromban végtelennek éreztem, mostanra azonban odalett a nagyja. A rajta átvezető ösvényt keresem. Benőtte ugyan az aljnövényzet, de azért álmomban is végig tudnék menni rajta. Egy öreg házhoz vezet, amelyet nem bontottak le. Mocsaras vidék ez, az épület több mint kilencven éve süllyed egyre mélyebben az ingoványba. Itt lakik Kat. Ha közel engedne magához, most is ott lennék. Újabban azonban a legjobb barátom kerül engem. Pár lepedőbe került meg egy halálközeli élménybe apámmal, de muszáj volt találkoznom vele a Másvilágban. Sajna azonban Brockenhurstben semmit sem akar tőlem.

Tíz éve ismerkedtünk össze, nyolcéves korunkban. Apám ekkoriban lett szenior partner egy ügyvédi irodában. Ennek dicsőségére emelte ezt az álmokkastélyt. Fák ezreit áldozta fel a mindenre elszánt favágók fejszéjének, városunk legelegánsabb környékének határában. A nyár első napján költöztünk be a kertvárosba. Mrs. Kozmatka, a bébiszitter, akit anyám vett fel mellém, csak a hátsó udvaron engedett játszani. Az erdőbe nem tehettem be a lábam, mert anyám elképzelése szerint tele volt kígyóval, atkával és mérges szömörccével.

Mrs. Kozmatka védelmében megjegyzem, hogy új volt a terepen. Semmit nem tudott az előéletéről. Az első néhány órában nem is adtam okot az aggodalomra. Ugyanott ültem, ahol a jelen pillanatban, és kibámultam a fákra. Az erdő teli volt élettel. Hallgattam az ágak roppanását, levelek sustorgását. Aztán előlépett valaki a túloldalról.

Sok Potter-játékot játszottam le azon a nyáron, ezért varázserejű lénynek véltem. Az nyilvánvaló volt, hogy nem kentaur, de faun vagy kobold még lehetett. Embernek semmiképpen nem néztem, akkor sem, ha szólt volna hozzám ennek az első találkozásnak az alkalmával. Életemben ilyen koszos gyereket nem láttam. Tetőtől talpig száradt sár borította. Kat később közölte, hogy csak álcázta magát. Meg is lett a hatása. Aznap, amikor a bébicsősz kiment a kertbe, Kat visszahátrált az erdőbe, és úgy eltűnt benne, mintha elnyelte volna.

Megjelenése totál felforgatta zsenge elmémet. A család akkor költözött ki Manhattanból. Életem első nyolc évét magániskolák töltötték meg, továbbá közös játszónapok két kiskölyökkel, Arlóval és Phineasszal. Nagyszerű élet volt. A terapeutám szerint miattuk olyan nehéz beazonosítani deviáns viselkedésem okait. (Őket is rendszeresen terrorizálták az iskola rémei.)

Visszanézve már mindent értek. Egész életemben ketrecbe zártak. Nem gyerekeknek néztek, hanem bárgyú borjúnak. Aztán megnyílt ez a kapu New Jersey kertvárosában, én pedig bepillantást nyerhettem egy szelídítetlenül vad világba. Nem szóltam a bébiszitternek a teremtményről, akit láttam. Ehelyett órákig izgatottan vártam a visszatértét. Biztos voltam abban, hogy leskelődik utánam, de többé nem jött be a kertbe. Délnél tovább azonban nem bírtam magammal.

Mikor a bébiszitter bement a házba, hogy tonhalas szendvicset csináljon, elindultam az erdőbe, hogy megtaláljam a csodálatos lényt.

Alig értem azonban a szélére, amikor meghallottam, hogy Mrs. Kozmatka szólongat a hátsó udvarból. Befogtam a fülem, hogy ne halljam a rikácsolását, és addig mentem, ahol

már semmit nem hallottam. Minél mélyebben hatoltam az erdőbe, annál elvadultabb lett. Akármerre néztem, mindenütt a teremtmény nyomaira bukkantam: fatörzsekre erősített táblákra, hevenyészett létrákra, amelyek a lombkoronaszint fölé telepített leshelyekre vezettek. Kuckók készültek gallyakból, belsejüket puha zöld moha burkolta. Egész erőd épült aprófából, ponyvából és autógumiból. Felmásztam az összes létrán, és kipróbáltam valamennyi kuckót. Olyan felfedezések voltak ezek, amelyek rajtam kívül már senkit nem érdekeltek. Elhagyatott világra bukkantam.

Aznap délután megállt számomra az idő. Aztán hirtelen megéheztem és megszomjaztam. Alkonyodott. Ekkor fényforrást fedeztem fel a szürkületben. Megszaporáztam a lép-teimet. Fehérre meszelt házikó tűnt fel a fák között. Kavicsos kocsibeállója ösvényként kígyózott tovább az erdő túlsó széle felé. Nem mesebeli vityilló volt ez, inkább düledező fészerre hajazott. A fele megsüllyedt, és több konyhai eszköz rozsdálott az elülső tornácon. A festék mostanra lepattogott a falakról, randa egy látvány volt. De égett a villany a nappaliban, és az orromat megcsapta a sülő szalonna illata. Épp a bátorságomat szedtem össze, hogy bekopogtassak, amikor baljós morgás ütötte meg a fületem.

Három kutya rontott elő a bokrok közül. Akkor óriásoknak véltem őket, noha nem lehettek nagyobbak egy átlagos border collie-nál, és mindhárman rosszul tápláltak látszótlak. Szürkébe hajló aranyos bundájuk piszkos volt, és kilátszottak a bordáik. A trió rám rontott, sárga agyarakat villantva. Egy ideje már a nyomomban jártak, és úgy érezték, most jött el az ő idejük. Dagadt kis borjú voltam, elveszve ebben az erdőben. Finom falatot sejtettek bennem.

Felkaptam egy fadarabot a földről, amit azután kardként forgattam. Annál jobban ismertem a kutyákat, hogy futni kezdjek. Annyira lefoglalt, hogy alacsony ágak után kutattasak, ahol menedékre találhatnék előlük, hogy elfelejtettem lenézni. Elbotlottam egy kőben, hátratántorodtam, és elestem. A kutyák nyomban rám vetették magukat. Vártam, hogy belém vájják fogaikat.

Aztán pukkanást hallottam a hátam mögött. Az egyik kutya felüvöltött fájdalomában, és megrángott a lábszára. Újabb pukkanásra fűrészpör repült szét egy közeli fa csonkjáról. A harmadik pukkanásra a kutyák elmenekültek.

Megvizsgáltam karom-lábam, nem sebesültem-e meg, de legnagyobb meglepetésemre egy karcolást sem találtam magamon.

– Helló! Jól vagy? – szólított meg egy hang.

Összeszedtem minden bátorságom, és szembefordultam vele. A tornácon egy korombeli kislány állt. Először a haját láttam meg, a rézvörösén lángoló loboncát. Tekintetem aztán a kezébe fogott légpuskára siklott. Felé indulva már a szeplőit is láttam, elborították az orrát, de az orcáira is ráterjedtek. Mindenesetre a szeméről ismertem rá. Ahhoz a sárral összemázolt lényhez tartoztak, aki az erdőszélen leskelődött rám.

– A te kutyáid?

– Nem – felelte. – Kóbor kutyák, félig prérifarkasok. Régebben távolabb éltek az erdőben, de aztán a fák felét kivágtatok. Újabban a kukákból lakmároznak nálunk.

– Nem én vágtam ki a fákat.

A kislány a szemét forgatta.

– Tudod jól, hogyan értettem. A tieid.

– Hol tanultál meg ilyen jól löni? – kérdeztem, végigsimogatva tekintetemmel a légpuskáját. Egyetlen manhattani

barátomnak sem volt ilyenje. Ha a szomszédok akár csúzlít fedeztek fel egy gyereknél, menten riadóztatták a gyámügyet.

– A nagymamámtól. Aszondja, ha egy lány csinos és szegegy, keménynek kell lennie. – Homloka ráncba szaladt, és a tekintete valóban megkeményedett. – Jó, tudom, mit gondolsz. Nem vagyok én annyira csinos, hogy aggodalomra adjon okot – emelte fel a hangját.

– Nem erre gondoltam – vallottam be habozás nélkül. – Csak egyetlen ismerősömrre sem hasonlítasz. – Ez igaz is volt, de tök bénán hangzott. Ha valaha is elhagytam volna az Upper East Side-ot, nyilván rengeteg hozzá hasonlóval találkoztam volna.

A kislány fújt egyet, mint aki nem döntötte még el, megsértődjön-e vagy sem.

– Nos, más vagyok, mint akiket eddig láttál – összegezte a hallottakat, majd felpillantott az ég kék foltjára a fák között. – Hamarosan besötétedik. Akarod, hogy hazavezesselek?

– Elengednek a szüleid? – kérdeztem döbbsenten. Az én őseim ugyanis sötétedés után bezárták az ajtókat, és lehúzták a redőnyöket.

– Apukám meghalt – közölte a kislány.

– Mi van anyukáddal?

– Nincs itthon. – A kislányt mintha bosszantotta volna ez a kérdés.

– És a te szüleid, ők hol vannak? – vágott vissza.

– Nem tórn – vontam vállat. – Nem mondják meg nekem, hová mennek. – Akár Hongkongban is lehetek volna. Gyakran kerültek elő olyan csecsebecsékkel, amelyeket távoli reptereken vásároltak.

– Ki volt az az öreg hölgy nálatok, aki egész délelőtt telefonált?

Ebből jöttem rá, milyen régen mentem el. Órák óta bo-lyongtam az erdőben. Mrs. Kozmatka talán már felhívta a szüleimet. Dühösek lehetnek.

– Ő a gyerekvigyázó – szaladt ki a számon, mielőtt meg-gondolhattam volna magam.

– Ajajaj! Uncsi lehet egész nap egy öregasszony mellett rostokolni. – Tárgyilagos megjegyzésnek hangzott, nem többnek.

Én is inkább felkötöttem volna magam, mint hogy újabb órát töltsék el Mrs. Kozmatkával, de ez a kijelentés nem tűnt túl macsósnak. Inkább a vállam vonogattam.

– Na, ja.

– Menjünk akkor – mondta a kislány, és a légpuska csövét a vállára vetve elindult egy ösvényen. Megszaporáztam a lép-teim, hogy le ne maradjak mögötte. Ezúttal megjegyeztem magamnak az út részleteit, mert vissza akartam még találni az erdei kunyhóhoz.

Aznap este minden ablakban égett nálunk a villany, mikor hazaértem. Már a sarkon láttam, hogy rendőrautó parkol a kocsifeljárónkon. Villogójának vörös-kék színei megfestet-ték a gyepet. A sziréna nem szólt.

– Hány szobátok van? – kérdezte a lány.

– Sok – feleltem. – Nem számoltam. – Hazudtam. Hu-szonkét szobánk volt.

– Mi van bennük?

Felsorolhattam volna életem megannyi részletét, de unta-tott a téma.

– Ott leszel holnap az erdőben? – kérdeztem.

– Persze, noha sok a dolgom – mondta. – Láttad az erődöt? Néhány oldalát elmosta az eső, és a teteje is lyukas.

– Láttam – mondtam. – Segíthetek rendbe hozni.

Gyanakvón összeszűkül a szeme. Habozni látszott.

– Simonnak hívnak. – Olyan régen mutatkoztam be bárkinnek, hogy ajándéknak éreztem a nevem.

– Kat – mondta a lány. – Nézz körül holnap a szüleid garázsában! Hozz szögeket és kötelet!

Mrs. Kozmatka a konyhában sírdogált. Anyám vörösbort nyakalt, míg apám komoran tárgyalt egy rendőrtiszttel.

– Nocsak, nocsak! Mit hozott a cica! – mondta a hekus, aki meglátott apám válla fölött átpillantva. Úgy kacintott rám, mintha összebeszéltünk volna. – Ahogy elnézem, valaki felfedezőutat tett az erdőben.

Végignézttem magamon. Most láttam csak, hogy elborítanak a vadszeder levelei. Egy a cipőm talpához ragadt.

– Simon! – sikította Mrs. Kozmatka. Futni kezdett felém, anyám azonban útját állta. Született tragika volt, és úgy akarta intézni, hogy a hekus a mi anya-fiú összeölelkezésünket lássa meg elsőnek.

– Mit műveltél az erdőben? – förmedt rám apám. Már akkor is mintha állandóan bosszantotta volna a jelenlétem. Mintha neje házi kedvence, egy kölyökkutya lennék. A kis kópé elégedetten nyugtázta a gazdi duruzsolását, majd hálátlanul lepisilte a szőnyeget.

– Játszottam – feleltem.

– Nem megmondta Mrs. Kozlowsky... – kezdte rá anyám.

– Kozmatka – javította ki az érintett. Bizonyára rájött, hogy kirúgják, amitől megeredt a nyelve. Többé nem óhajtott elviselni anyám hülyeségeit.

– Nem meghagyta Mrs. Kozmatka, hogy ne menj be az erdőbe? – rótt meg anyám szigorúan. – Van fogalmad arról, mekkora bajt kavartál? Robinson tiszt úrnak ki kellett fáradnia hozzánk.

Robinson tiszt urat kissé összezavarta családi dinamikánk.

– Egyáltalán nem volt fáradtság, asszonyom – jelentette ki, majd letérdelt elé. – Eltévedtél?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– És jól mulattál?

Akaratlanul is széles, idióta vigyor ült ki a képemre. A hekus összeborzolta a hajam, és felállt. Kedves fickó volt. Ma is az, noha elkövetkező találkozásaink alkalmával kevésbé segítőkészen viselkedett.

– Bocsásson meg, tiszt úr! – kezdte anyám –, de nem igazán látom, hogy...

– Mr. és Mrs. Eaton, a Brockenhurstöt övező erdőség meglehetősen biztonságos nappal. A legtöbb gyerek ott játszik. Az én lányaim is. Ennek ellenére persze célszerű pár órával sötétedés előtt hazaérni – nézett le rám. – Van ott pár vadkutya. Napnyugtával jönnek elő.

– Vadkutya? – képedt el anyám, mintha oroszlánt vagy medvét emlegetett volna.

– Félig prérikutyáknak mondják őket a népek. A maga fia a hátsó udvaron sincs tőlük nagyobb biztonságban, mint az erdőben. Adjanak Simonnak egy csúzlit vagy gázpisztolyt, és tanítsák meg, hogyan használja. A kutyák dögevők, tehát gyávák. Nem szállnak szembe az emberrel.

– Simon mindössze nyolcéves – ellenkezett apám. – Nem mászkálhat egyedül az erdőben!

– Miért ne? – kérdezte a hekus, mire apám arca elsötétült.

– Miért kellene épp az erdőben játszania, amikor mindene megvan itt, amit akar: játékok, úszómedence – érvelt anyám is.

– Tökéletesen igaza van, asszonyom – helyeselt a hekus. – Megvan minden elképzelhető játéka. Kint az erdőben azonban megteremtheti a maga világát.

Anyámat továbbra sem győzte meg, apám azonban megérezhette, hogy megkérdőjelezték a férfiasságát, ezért a hekus oldalára állt. Ezt követően engedélyt kaptam, hogy reggel elhagyjam a házat, és szürkület előtt, levelektől ellepve, besározva térjek vissza. Soha senki nem kérdezte meg, mit csinállok az erdőben, és én sem meséltem. Katról éppenséggel egy szót sem ejtettem.

Idővel javult a viselkedésem. Kevesebbet bunyóztam. Kattel új világokat építettünk, és felégettük a régieket. Barbár jóindulattal uralkodtunk erdei királyságunk felett. Kat megtanított lőni, fűrészelni és kalapálni. Nekiadtam nevetségés heti zsebpénzemet, valahányszor az anyukájának nem volt pénze élelemre, ráadásul megtanítottam franciául káromkodni. A suliban elpáholtuk egymás kínzóit, és megcsináltuk a házi feladatait. Együtt vettük meg első játékkonzolunkat, és álltunk át személyi számítógépre. Az új világok meglátogatásában is elválaszthatatlanok voltunk.

Tíz kerek évig Kat volt a legjobb barátom és a családpótlékom. Ennek ellenére egyszer sem ejtettem ki a nevét a szüleim előtt. Az én világomhoz tartozott, nem az övékéhez. Grantnak és Irene-nek semmi köze nem volt hozzá.

A nap épp lenyugszik a hátam mögött. Gyönyörű vasárnap este ez Brockenhurstben. Hideg szél borzolja az úszómedence vizét. A fák a gyepünk szélén úgy borulnak össze, mint ingázók egy metrószerelvényen. Kat valahol rajtuk túl van most is. Nem lehet messze, érzem. Remélem, jól van, de a holnapi vizionlátásig a suliban nem lehetek ebben teljesen biztos. Másvilág-szerelésem egy halom szemét. E-mailt sem használhatok, eltiltottak tőle. Kat pedig három hónapja és négy napja letiltotta a hívásaimat.